

Bedelingen of dispensaties in de Bijbel

Dit artikel bevat een korte uitleg van Gods wegen met de mensen in de verschillende tijdperken of heilperiodes. Die worden ook vaak 'bedelingen' of 'dispensaties' genoemd.

Veel Bijbellezers zien de Bijbel met recht als een geheel: als de openbaring die God aan de mensen heeft gegeven. Maar ze maken daarbij meestal niet of nauwelijks onderscheid tussen het Oude Testament en het Nieuwe Testament. Veel Christenen denken dat de gelovigen van alle tijden bij de 'Kerk' horen. Het verschil tussen het aardse volk van God (Israël) en de Gemeente (Grieks: ekklesia) wordt door velen niet gezien.

Daarbij zie je dan wél een essentieel punt over het hoofd, namelijk: hoe God door de eeuwen heen in verschillende tijden op totaal verschillende manieren met de mensen heeft gehandeld. Wanneer je alle periodes op dezelfde manier bekijkt en geen verschil onderkent in de manier waarop God handelde, kom je in grote verwarring. En dat is in de loop van de tijd dan ook vaak gebeurd.

Een voorbeeld: de wet van de Sināi

Een voorbeeld van deze verwarring is het feit dat men in grote delen van de Christenheid strikt wil vasthouden aan de 'tien geboden'. Ze horen bij de 613 geboden die bij de berg Sināi volgens de telling van Joodse rabbijnen door God aan het volk Israël zijn gegeven. Nergens staat geschreven dat een Christen al deze 613 juridische, ethisch-morele en godsdienstige geboden moet houden. Geen Christen zou ook op zo'n idee komen. Alleen bij de 'tien geboden' maakt men een uitzondering. Eigenlijk beperkt men zich daarbij bovendien tot negen geboden, want op enkele extreme uitzonderingen na houdt geen enkele Christen het vierde gebod. 'Gedenk de sabbatdag door die te heiligen' (Ex. 20:8-11). Je kunt dit niet zomaar overhevelen naar onze zondag en vervolgens zeggen dat je de sabbat wél houdt.

Maar is er dan geen basis voor het houden van de geboden van de Sināi? Het antwoord is: nee! Een groot aantal Christenen denkt de wet te moeten houden, maar ziet daarbij over het hoofd dat die wet alleen aan het aardse volk Israël is gegeven. Mozes zei eens: 'Welk groot volk is er waar de goden zo dicht bij zijn als de HEERE, onze God, bij ons is, altijd als wij tot Hem roepen? En welk groot volk is er dat zulke rechtvaardige verordeningen en bepalingen heeft als heel deze wet, die ik u heden voorhoud?' (Deut. 4:7-8; verg. Rom. 3:2 en 9:4).

Het volk Israël bestond echter niet alleen maar uit gelovigen. Integendeel: de meesten waren natuurlijke mensen die niet wedergeboren waren. Aan hen werd Gods wil door middel van de wet bekend gemaakt. Wanneer ze die wet hadden gehouden, zou dat voor hen de weg naar het leven en de gerechtigheid hebben gevormd (Lev. 18:5; Deut. 6:25). Maar de praktijk bewees dat dit onmogelijk was, omdat de natuurlijke mens niet in staat was en is om Gods wet te houden. Dit feit wordt ons pas in het Nieuwe Testament in alle duidelijkheid uiteengezet.

Volgens Romeinen 5:20 kwam de wet 'daarbij, opdat de overtreding zou toenemen'. En volgens Galaten 3:19 werd de wet 'terwille van de overtredingen erbij gevoegd'. De wetgeving op de Sinai kwam dus niet overeen met Gods oorspronkelijke bedoeling. Het was het volk Israël dat zichzelf na de bevrijding uit Egypte de plicht oplegde alles te doen wat de Heer geboden had, in plaats van op Gods genade te blijven vertrouwen (Ex. 19:8; 24:3,7). God gaf vervolgens de wet aan Zijn volk Israël, maar dat deed Hij uiteindelijk alleen maar om aan de mens zelf te bewijzen wat Hij allang wist, namelijk dat de mens niet in staat is een door God gegeven volkomen wet te houden.

Weliswaar staan er in de wet dus algemeen geldende ethisch-morele richtlijnen, zoals bijvoorbeeld de verboden om te stelen of te doden. De beginselen die achter die geboden staan, komen niet alleen in het Nieuwe Testament terug, maar ook in de wetboeken van vrijwel alle culturen en beschavingen door de eeuwen heen. En uiteraard moeten ook Christenen deze principes in de praktijk brengen. Voor een Christen is de basis daarvan echter niet de wet van Mozes en het houden van geboden uit het Oude Testament, maar Christus, Zijn heilige leven en de leiding van de Heilige Geest (1 Kor. 11:1; Gal. 5:18).

De hoogste eis die de wet van de Sinai stelde, was liefde tot God en de medemensen (Matth. 22:37-40; Rom. 13:10). Dat geldt uiteraard ook vandaag de dag nog. Maar de maatstaf waarnaar wij als Christenen moeten handelen, is veel hoger. Die wordt in de Brief aan de Galaten 'de wet van Christus' genoemd (Gal. 6:2; vergelijk ook 'de wet van de vrijheid' in Jak. 1:25 en 2:12).

Daar zou je tegenin kunnen brengen: 'Dus er bestaan volgens het Nieuwe Testament voor de Christen toch een wet en allerlei geboden!' Ja! Maar wanneer we nagaan wat de inhoud ervan is, stellen we vast dat ze een totaal andere betekenis hebben. We worden bijvoorbeeld in Galaten 6:2 aangespoord: 'Draagt elkaars lasten en vervult zo de wet van Christus'. Maar het is gemakkelijk te zien dat dit iets heel anders is dan de wet van de Sinai. En hetzelfde geldt voor het gebod van de Heer Jezus aan Zijn discipelen en aan ons, dat we elkaar moeten liefhebben (Joh. 13:34). Het woord 'gebod' heeft in het Nieuwe Testament dus een heel andere betekenis dan in het Oude. De geboden in het Nieuwe Testament zijn een uitdrukking van de wil van God de Vader voor ons als Zijn kinderen. De wet van de Sinai was de uitdrukking van de wil van de heilige God voor natuurlijke, verloren, zondige mensen, en met name voor de Israëlieten.¹

De ethische en morele eisen van God die in de wet van de Sinai tot uitdrukking komen, hebben een universele geldigheid. Maar de wet als zodanig met zijn vele gedetailleerde eisen en regels gold alleen voor het volk Israël.

¹ De vier geboden in Hand. 15:20,29 (het verbod op afgodendienst, hoererij en het eten van bloed en van verstikt vlees) zijn geen speciale Christelijke geboden, maar gelden voor alle mensen. Ze gaan terug op Gods scheppingsorde en op Gods geboden aan Noach. Door het inachtnemen ervan erkent de mens door alle eeuwen heen Gods gezag en Zijn heiligheid.

Naast zijn eigenlijke functie in de betrekkingen van God met Zijn aardse volk Israël staat er in de wet ook nog een groot aantal voorschriften die een typologische betekenis hebben; ze zijn een type, een voorbeeld van iets wat later zou komen: 'Alles wat tevoren geschreven is, is tot onze lering geschreven, opdat wij door de volharding en door de vertroosting van de Schriften hoop zouden hebben' (Rom. 15:4). Maar het zijn en blijven wél alleen maar een schaduwbeeld van wat er zou komen, terwijl de realiteit (het 'lichaam') van Christus Zelf is (Kol. 2:17; Hebr. 10:1).

Het verschil zien tussen de bedelingen

Aan het voorbeeld van de wet wordt het verschil duidelijk dat er in de Bijbel tussen de diverse bedelingen bestaat. Het woord 'bedeling' is in het Grieks *oikonomia*, en betekent beheer, bestuur, huishouden, economie. In deze zin wordt het o.a. gebruikt in Efeze 1:10: 'de bedeling van de volheid der tijden, om alles ... onder één Hoofd samen te brengen in Christus'. Het gaat hier over de bedeling van de volheid der tijden: de toekomstige tijd van het duizendjarige vrederijk. Dan zal Christus in gerechtigheid en vrede heersen over de hele wereld. Wie zijn Bijbel aandachtig leest, zal vaststellen dat in die heilsperiode heel andere principes zullen heersen dan nu: wereldwijde gerechtigheid en vrede, een vernieuwde natuur en de directe, rechtstreekse heerschappij van de Heer Jezus als Koning.

In die periode zal de 'bedeling van de volheid der tijden' plaatsvinden. Dat is de laatste periode van de geschiedenis van deze schepping. Maar net zoals in die tijd zijn er ook in vroegere tijdperken bepaalde kenmerken zichtbaar geworden die dergelijke periodes als een aparte heilsperiode of bedeling karakteriseren. Het is voor het juiste begrip van Gods Woord heel essentieel dit te onderkennen. God is weliswaar altijd Dezelfde, maar Hij gaat niet in elke tijdsperiode op dezelfde manier te werk.

In elke bedeling openbaart God Zich op een verschillende manier aan de mensen. Maar ondanks alle inzet van Zijn kant keren de mensen zich in elke bedeling van Hem af, totdat Hij uiteindelijk bijna elke periode moet beëindigen met een oordeel.

1. De bedeling van de onschuld: de hof van Eden

Het eerste mensenpaar was in de hof van Eden in een toestand van onschuld. Hoe lang deze gezegende tijd duurde, weten we niet. Die tijd werd beëindigd door de zondeval en de daarop volgende verdrijving uit Eden (Gen. 3) – een oordeel over de in zonde gevallen mens.

Zo'n toestand waarin de mens het kwaad niet kende, is er nooit meer geweest op deze aarde en zal ook niet meer voorkomen. Zelfs in het Duizendjarige Rijk, de zevende en laatste bedeling, zullen sommige dingen weliswaar weer lijken op de hof van Eden, maar de toestand van onschuld zal niet terugkeren.

2. De bedeling van het geweten: vanaf de verdrijving uit Eden

Zodra de eerste mensen gezondigd hadden, ontwaakte hun geweten. Ze konden nu het goede van het kwade onderscheiden. Maar ze hadden in zichzelf niet de kracht om het kwade na te laten (verg. Rom. 2:14-16). Maar al meteen nadat de zonde in de wereld kwam, gaf God de belofte van verlossing: 'Ik zal vijandschap

teweegbrengen tussen u en de vrouw, en tussen uw nageslacht en haar nageslacht; dat zal u de kop vermorzelen, en u zult het de hiel vermorzelen' (Gen. 3:15).

De kennis van God, de Schepper en Onderhouder van de wereld, bleef ook in deze tijd nog bewaard. Weliswaar ging Kaïn, de moordenaar van zijn broer, weg van het aangezicht van de Heer om te wonen in het land Nod (d.i. 'vlucht'), ten oosten van Eden (Gen. 4:16), maar er waren ook nakomelingen van Adam die niet wegvluchtten voor God, maar Hem zochten. In de dagen van Seth, Adams derde zoon, begon men de Naam van de Heer aan te roepen (Gen. 4:26). Deze tijd waarin de mens door zijn geweten werd geleid, eindigde met het oordeel van de zondvloed (Gen. 6).

3. De bedeling van de regering: vanaf de zondvloed

Toen het kwaad na verloop van tijd de overhand kreeg, stuurde God een zondvloed over de hele aarde om de zondige mensheid te oordelen. Alleen de rechtvaardige, gelovige Noach werd met zijn gezin gered. God sloot met hem na de zondvloed een eerste verbond. Daarvan is tot op de dag van vandaag de regenboog het zichtbare teken. God gaf hem ook diverse voorschriften voor het leven en voor de orde die op de gereinigde aarde moest heersen (Gen. 9: de geboden van Noach).

Daarbij hoort volgens de uitleg van zowel Joden als Christenen ook de instelling van een regering over de mensen. Dat blijkt wel uit de woorden: 'Vergiet iemand het bloed van de mens, door de mens zal diens bloed vergoten worden; want naar het beeld van God heeft Hij de mens gemaakt' (Gen. 9:6). Hier wordt het hoogste menselijke gezag geïnstalleerd – een gezag dat voor die tijd nog niet bestond: een overheid die moet worden erkend en niet ter discussie mag worden gesteld (verg. Rom. 13:4).

Deze bedeling eindigde kort na de torenbouw van Babel, waar opnieuw de boosheid van de mensen openbaar werd in een openlijke opstand tegen God. En als straf en oordeel stuurde God de mensheid een complete taalkundige verwarring (Gen. 11).

4. De bedeling van de belofte: Abraham en zijn nageslacht

Met Abraham begint er nu een nieuwe bedeling. Deze is uitsluitend gebaseerd op een onvoorwaardelijke belofte van God Zelf. God zegt tegen Abraham: 'Ik zal u tot een groot volk maken, u zegenen en uw naam groot maken; en u zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt, zal Ik vervloeken; en in u zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden' (Gen. 12:2-3).

Weliswaar weten we dat hier ook meteen de eerste basis wordt gelegd voor het latere volk Israël. Het gaat hier echter nog helemaal niet over de wet, maar alleen om Gods genade voor Abraham en zijn nageslacht. Bij Abraham, de man van geloof, blijkt voor de eerste keer heel duidelijk het beginsel van rechtvaardiging op grond van geloof (Gen. 15:6). Abraham kende God in eerste instantie als de Almachtige (El-Shaddai).

Later zag zijn kleinzoon Jakob in zijn zegenspreuk over zijn zoon Juda als eerste de Persoon van de toekomstige Vorst en Redder in Israël: 'De scepter zal van Juda niet wijken en evenmin de heersersstaf van

tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Hem zullen de volken gehoorzamen' (Gen. 49:10). De tijd van Abraham tot aan de uittocht van het volk Israël uit Egypte beslaat ongeveer 500 jaar.

5. De bedeling van de wet: Israël vanaf de Sinai

Toen God Israël wegvoerde uit Egypte, handelde Hij in genade. Het was een vervulling van Zijn belofte aan Abraham. Pas bij de Sinai stelden de Israëlieten zichzelf onder een verplichting: 'Alles wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen!' (Ex. 19:8). Toen pas gaf God hun de wet, waarmee we ons al hebben beziggehouden.

In Zijn genade vernederde de verheven God Zich ertoe om te midden van Zijn aardse volk een woonplaats te maken: de 'tent der samenkomst'. De Naam die in deze tijd kenmerkend is voor God, is Jahweh, de 'Ik ben Die Ik ben', de HEERE, de Eeuwige. Daarin komt Zijn genade voor de mensen tot uitdrukking, en in het bijzonder voor Zijn volk Israël (Ex. 6:3). De tijd van de wet was de ultieme en duidelijkste testperiode voor de mensen, en duurde ongeveer 1500 jaar. Aan het eind ervan werd duidelijk dat zelfs een bevoorrecht volk als Israël niet in staat was een door God gegeven wet te houden. Bovendien was het priesterschap dat God had ingesteld, in verval geraakt, en de Israëlieten gehoorzaamden de rechters (richteren) niet die God hun had gestuurd, ze lieten zich door de koningen niet verbeteren en luisterden tot slot ook niet naar de profeten die God hun stuurde. Veel profeten wezen naar de komende Koning en Verlosser. Daardoor werd steeds duidelijker dat de mens zonder Gods directe hulp nooit tot Zijn eer kan leven en de aarde nooit op de juiste manier kan beheren. Maar het werd al even duidelijk dat de mens ook zichzelf nooit zou kunnen verlossen.

Kort voor de verwoesting van de tempel door Nebukadnezar (586 voor Chr.) zag de profeet Ezechiël hoe de heerlijkheid van Jahweh de tempel verliet. Maar hij mocht ook vooruitzien naar de tijd dat die heerlijkheid uiteindelijk bij Christus' verschijning weer in de tempel zal terugkeren (Ezech. 9:3; 10:4,18; 11:23; 43:1-5). In de tussenliggende tijd valt de regering van de vier grote wereldrijken waarover vooral Daniël schrijft: Babel, Perzië, Griekenland en het Romeinse rijk (Dan. 2 en 7; verg. Zach. 6:1-7; Openb. 13:2). Deze tijd wordt door de Heer Jezus de tijd van de volken genoemd (Luk. 21:24). Israël werd voor een tijd Lo-Ruchama (d.i. niet-begenadigde) en Lo-Ammi (d.i. niet Mijn volk). Maar het zal in de toekomst toch weer de begenadigde en Gods volk worden genoemd (Hos. 1:6-2:3,22; verg. 1 Petr. 2:10). Alleen daaraan al zien we dat de geschiedenis van Israël niet voorbij is, maar voor een lange tijd is onderbroken.

God had het volk Israël gestraft door de Assyrische en Babylonische ballingschap, en er vervolgens weer in genade naar omgezien door het deels te laten terugkeren naar Kanaän. Daarna wordt de totale verdorvenheid van de mens openbaar in het voorbeeld van dit volk. In deze tijd ontwikkelde zich het wettische Jodendom, dat strikt vasthield aan 'de overleveringen der vaders', maar intussen in zijn hart ver van God verwijderd bleef.

Nu kwam het einde van deze dagen en de volheid van de tijd (zie Hebr. 1:1, 9:26 en Gal. 4:4). De testfase van de gevallen mens was nu voorbij – die lange periode waarin bewezen werd dat de mens vanuit zichzelf niet in staat is God welgevallig te leven en Hem in waarheid te dienen, zelfs wanneer hij een wet bezit die God Zelf hem gegeven heeft. Het hoogtepunt van de openbaring van de morele verdorvenheid van de mensheid was de verachting, verwerping en kruisiging van Christus, Gods Zoon.

Christus kwam tot Zijn volk als de beloofde Koning Die in het Oude Testament was aangekondigd. Hoewel dit volk alle beloften over de Messias kende en als Zijn volk ook moest kennen, nam het volk Hem niet aan (Joh.

1:11). Vooral de leiders wilden wél de voorrechten van Gods volk genieten, maar zonder zich te onderwerpen aan Gods wil.

Aan het eind van Zijn dienst vol liefde en heiligheid werd niet alleen de verdorvenheid van de Joden volledig openbaar, omdat ze hun eigen Koning onschuldig aanklaagden, maar ook de verdorvenheid van de heidense volken; dat bleek toen zij (de Romeinen) Hem onschuldig veroordeelden.

Daarmee was de kans voor de mens voorbij. Het volk van de Joden als geheel wilde geen berouw hebben toen Johannes de Doper en de Heer Jezus daartoe opriepen. Toen ze ten slotte zelfs de door God gegeven wet misbruikten om Gods gezalfde Koning te veroordelen, werd overduidelijk dat de wet geen enkel mens kan rechtvaardigen voor God (Joh. 19:7). Zijn volk, dat zijn eigen Messias en Verlosser afwees, werd toen door God aan de kant gezet (zie Rom. 9-11). Na de Assyrische en Babylonische ballingschap volgde nu de derde en laatste verstrooiing van de Joden in alle windrichtingen. Deze diaspora begon met de verwoesting van de tempel in het jaar 70 na Chr. In de tegenwoordige bedeling heeft het joodse volk geen bevoorrechte positie meer voor God, hoewel enkelingen uit hen gered worden en aan de Gemeente worden toegevoegd, en Gods Woord met nadruk stelt dat Hij Israëel niet voor altijd heeft verstoten (Rom. 11:2 en 25 vv.).

6. De bedeling van de genade: het Christelijke tijdperk

Na de verwerping, de kruisdood, de opstanding en de hemelvaart van de Messias begon er een nieuwe heilsbedeling. Er wordt wel eens met enig recht gezegd dat de tegenwoordige periode geen bedeling in de eigenlijke zin van het woord is, omdat de Gemeente geen aards karakter heeft, maar een hemels karakter. En het is waar dat ze hemels is. De tijd waarin de Gemeente wordt gevormd en als pilaar en grondslag van de waarheid

(1 Tim. 3:15) op aarde bestaat, draagt dan ook een heel ander karakter dan alle voorgaande en volgende bedelingen.

Allereerst maakt God in geestelijk opzicht vandaag de dag geen verschil meer tussen de diverse volken, zoals Hij dat deed in de bedeling van de wet. Zowel de Joden als de volken staan onder Gods oordeel (Rom. 3:9). Joden en Grieken hebben allebei in dezelfde mate het evangelie nodig voor hun eeuwige behoudenis (Rom. 1:16). Daar waar de nieuwe mens in Christus in de plaats van de oude mens is gekomen, bestaat er door het geloof al een nieuwe schepping. Daarin zijn er geen Grieken of Joden, geen besnijdenis of onbesneden-zijn, geen slaven of vrijen, maar Christus is alles en in allen (Gal. 3:27; 6:15; Kol. 3:9-11). Uit Joden en uit de volken wordt de Gemeente (ekklesia) vanaf de pinksterdag gevormd (1 Kor. 12:13; Ef. 2:11-18). Ook nu heeft God dus weer een 'volk tot een eigendom' (Titus 2:14). Maar dit volk bestaat uit mensen die uit alle volken afkomstig zijn. Iedereen die nu in de Heer Jezus gelooft, wordt behouden, en hij wordt daardoor ook een lid van Gods Gemeente.

De verheerlijkte Christus in de hemel en de Heilige Geest als Voorspraak en Trooster in en bij de verlost en op aarde, die nu de Gemeente van de levende God vormen – dat zijn de kenmerken van de tegenwoordige bedeling van de genade. De Gemeente is niet aards, maar hemels. 'Want ons burgerschap is in de hemelen, waaruit wij ook de Heer Jezus Christus als Heiland verwachten, Die het lichaam van onze vernedering veranderen zal tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid, overeenkomstig de werking van de macht, waarmee Hij in staat is ook alle dingen aan Zich te onderwerpen' (Fil. 3:20-21). De Gemeente is alleen maar voor een tijd op aarde. Haar verwachting en haar levendige hoop is de komst van Christus om de Zijnen

thuis te brengen in het hemelse Vaderhuis. Daar is Hij nu al. En daar zal Hij Zijn Gemeente spoedig met Zichzelf verenigen (Joh. 14:1-3; Fil. 3:20-21; 1 Thess. 4:15-17).

Het tijdperk van de genade zal dus net zoals de bedeling van de belofte niet eindigen door een oordeel, maar door een daad van Gods genade: de opname van de gelovigen.

7. Het duizendjarige vrederijk: de vervulling van de profetieën van het Oude Testament.

Maar hoe zit het nu met alle beloften uit het Oude Testament? Die gaan over het volk Israël, dat weer bijeen vergaderd zal worden en naar zijn land zal terugkeren. We zien vandaag de dag de voorbereiding van deze voorzeggingen al in vervulling gaan (verg. Deut. 30; Jes. 18; Ezech. 37). Maar van een koningschap van de Messias over Israël en de hele wereld is nog niets te zien. Daarvoor moet Israël zich eerst als volk tot God bekeren. In realiteit gaat het daarbij alleen om het gelovige deel van dit volk, het gelovige overblijfsel (Rom. 9:27). Zij zullen het evangelie van het koninkrijk (Matth. 24:14) in geloof aannemen en uitzien naar de Messias.

Maar dat kan niet gebeuren in onze tegenwoordige tijd, omdat er nu, zoals we hebben gezien, geen verschil bestaat tussen Joden en heidenen (de volken). Een essentieel Bijbelgedeelte hierover is dit: 'Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend is, opdat gij niet wijs zijt in eigen oog, dat er voor een deel over Israël verharding gekomen is, totdat de volheid van de volken zal zijn ingegaan; en zo zal heel Israël behouden worden, zoals geschreven staat: Uit Sion zal de Verlosser komen; Hij zal de goddeloosheden van Jakob afwenden' (Rom. 11:25-26).

De geestelijke terugkeer van Israël zal dus pas plaatsvinden na de opname van de gelovigen. Daarna zal er eerst een periode van grote beproeving komen. Enerzijds zal God dan de hele aarde en in het bijzonder het herstelde Romeinse rijk zwaar beproeven met heftige plagen (Matth. 24:4-14; Openb. 6-11). Anderzijds zullen de gelovige Joden, die de Messias verwachten, in deze tijd van waarschijnlijk minstens zeven jaar (zie Dan. 9:24-27), een vreselijke tijd van 'benauwdheid voor Jakob' doormaken van de kant van de antichrist en van het hoofd van het Romeinse rijk. Zo zegt de Bijbel het (zie bijv. Jer. 30:7; Dan. 12:1; Matth. 24:15-31).

Op het hoogtepunt van deze grote verdrukking zal de Heer Jezus met de gelovigen die daarvoor al zijn opgenomen (o.a. de Gemeente), samen met de heilige engelen op aarde verschijnen. Daarmee begint de 'dag van de Heer', die zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament zo vaak wordt vermeld. Dat is geen dag van 24 uur, maar een periode die begint met de verschijning van Christus om te oordelen en die ook de hele periode van Zijn heerschappij in het duizendjarige vrederijk voortduurt.

Terwijl de antichrist en het Romeinse rijk in het land Israël samen uitkijken naar de aanval van de Assyriër vanuit het noorden, zal de Heer Jezus plotseling in macht verschijnen. Hij zal deze drie vijanden van God en van de Zijnen de één na de ander vernietigen (Jes. 14:25; 31:8; Dan. 11:45; Openb. 16:13-16; 19:11-21). Voordat Hij Zijn duizendjarige vrederijk opricht, zal Hij op de aarde oordeel uitoefenen. Alleen de gelovigen die op dat moment op aarde leven, zullen ingaan in Zijn koninkrijk (Matth. 25:31-40).

Vervolgens zal satan duizend jaar gebonden worden. In die tijd zal de Heer Jezus als Koning van Israël en als Koning der koningen heersen over de hele wereld. Hij zal dan het Hoofd over alles zijn (Ps. 2:5-12; Ps. 8; Ps.

110; Ef. 1:10; Openb. 20:1-6). Degenen die door Christus bij Zijn komst in heerlijkheid zijn opgenomen, zullen Hem bij Zijn verschijning begeleiden en gedurende de duizend jaren met Hem heersen (Zach. 14:5; Kol. 3:4; 1 Thess. 3:13).

In deze tijd zullen er op de aarde geweldige veranderingen plaatsvinden. De woestijn zal bloeien en groen zijn; de vijandschap tussen de dieren en de mensen zal voorbij zijn; alle mensen zullen onder de zegenrijke heerschappij van de Heer Jezus in vrede met elkaar leven (Jes. 9:5-6; 11:1-10; 35:1-10 enz.). Er zal geen ziekte meer zijn. De dood zal alleen mensen treffen die openlijk in opstand komen tegen de Koning (Jes. 53:4; Ps. 103:4-5; Ps. 101:7-8; Jes. 66:24).

Dit heerlijke vrederijk op aarde vormt de afsluiting van al Gods wegen met onze aarde en wereld. Alleen onder de heerschappij van de Heer Jezus en in het geloof in Hem zullen de mensen blijvende zegen, echte vrede en ware gerechtigheid genieten!

Aan het eind van de duizend jaren zal satan weer worden vrijgelaten. Het resultaat is dat hij de ongelovige mensen, die zich alleen maar uiterlijk aan de Heer Jezus hadden onderworpen, om zich heen vergadert en optrekt om strijd te leveren tegen de heiligen en tegen de heilige stad Jeruzalem. Vuur uit de hemel zal deze mensen verslinden; satan wordt dan geworpen in de poel, de zee van vuur en zwavel, dat wil zeggen de hel (Openb. 20:7-10).

Zelfs duizend jaren heerschappij van de Heer Jezus onder de best denkbare voorwaarden veranderen de mens niet. Hij is van nature door en door verdorven en zondig. Alleen het geloof in Christus kan het menselijke hart veranderen!

De eeuwige toestand: de heerlijkheid

Pas dan komt het einde van de wereld. De aarde en de hemel vluchten weg, en er wordt geen plaats voor hen gevonden (Openb. 20:11). 'De dag van [de] Heer zal komen als een dief. Dan zullen de hemelen met gedruis voorbijgaan en de elementen brandende vergaan, en de aarde en de werken daarop zullen verbranden' (2 Petr. 3:10). Na het oordeel van de grote witte troon, waar de ongelovigen van alle tijden het oordeel van hun eeuwige verdoemenis zullen ontvangen (Openb. 20:11-15), zullen naar Zijn beloften nieuwe hemelen en een nieuwe aarde ontstaan, waar gerechtigheid woont. Dat is de nieuwe schepping in haar volmaakte toestand (2 Petr. 3:13; Openb. 21:1). Dat is de eeuwige toestand.

Dan kunnen we niet meer spreken van een bedeling, want er is geen bestuur meer dat aan de mens is toevertrouwd. Gods raadsbesluit en Zijn wegen met de mensen hebben dan hun definitieve, eeuwige doel bereikt. Allen die in de Heer Jezus hebben geloofd, zullen dan voor eeuwig met Hem verenigd in het Vaderhuis zijn (Joh. 14:2-3). We zullen Hem gelijk zijn en Hem zien zoals Hij is (Rom. 8:29; 1 Joh. 3:2). 'En Hij zal elke traan van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geschrei, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan' (Openb. 21:4). 'Eeuwige blijdschap zal op hun hoofd zijn' (of: boven hun hoofd; Jes. 35:10).

Alle andere gelovigen zullen dan op de nieuwe aarde wonen. De Gemeente, de bruid van het Lam, zal in de gestalte van het nieuwe Jeruzalem de woonplaats van God bij de mensen zijn. 'Ik zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, neerdalen van God, uit de hemel, gereed als een bruid die voor haar man versierd is. En ik hoorde een luide stem uit de hemel zeggen: Zie de tabernakel van God is bij de mensen en Hij zal bij hen

wonen, en zij zullen Zijn volk zijn en God Zelf zal bij hen zijn, hun God. En Hij zal elke traan van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geschrei, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan' (Openb. 21:2-4). De Gemeente zal zowel in het Vaderhuis zijn als tegelijk ook het nieuwe Jeruzalem vormen. Maar het heerlijkste is dat in deze wonderbare toestand die nooit eindigt, God 'alles en in allen' zal zijn (1 Kor. 15:28).

A. Remmers